

ДО ЗАНАЯТЧИЯТА П. Ч. ЗА ИЗПОВЕДТА

Искаш да знаеш дали изповедта наистина е необходима. Преди често си се изповядвал, но някой ти се е присмял и ти си престанал. Не е трябвало да преставаши. На кого не са се присмивали хората? Нали знаеш какво е казал Всезнаещият: *Горко вам, които се смеете сега, защото ще се наскърбите и разплачете.* Казваш, че освен твоя занаят имаш и лозе, което ражда изобилно, понеже го обработваш добре. Ако някой занемари своето лозе и ти се присмее, че ти грижливо обработваш своето, ще изоставиш ли лозето си, ще престанеш ли да се грижиш за него? Сигурен съм, че не би направил това. Как тогава си могъл да се разколебаеш в грижата за своята душа, която е по-важна от всички лозя на земята? Защото когато умреш, ще оставиш лозето, а душата ще отнесеш със себе си. От всички грижи и трудове, които човек има на земята, грижата и труда за душата са най-смислени. Затова върни се към предишната грижа за своята душа и започни отново да се изповядваш. Апостол Иаков казва така: *Изповядвайте си един другиму греховете.* Скрытите грехове растат и се умножават, а щом бъдат извадени на светло, изсъхват и умират. Не казвай: не съм грешен! Прочети какво пише праведникът в Псалтира: *В беззаконие съм заченат и в грях ме роди майка ми.* Не казвай също: аз изповядвам своите грехове на самия Бог и затова не е необходимо да се изповядвам пред хората. Кой е бил по-праведен от апостол Павел? Преди своето апостолство, още като Савел, той имал един грях и този свой грях изповядал открито пред всички, не веднъж, а многократно и то не само пред верните, но и пред езичниците. *Слушали сте,* - пише той на кръстените галатяни - *че аз прекомерно гонех Божията Църква и я разорявах.* Същото той обявява и пред некръстения цар Агрипа (Деян. 26). А ако свети апостол Павел е постъпвал така, защо тогава ти да държиш скрити раните на душата си? Защо да оставяш змиите в твоите недра да се множат? Нима само заради това, че някой ти се е присмял? Ако ти се е присмял веднъж, дали вечно ще ти се присмива? Помоли се тайно на Бога за него - може би ще се покае и ще изглади със сълзи своя грях. Има ли нещо по-изменчиво от човешките мисли? Колко много хора вечер се каят за думите, които са изrekli през деня. Затова, по отношение на своята душа, не слушай всеки, който мимоходом ти каже нещо, а слушай какво казва Църквата Божия. Поговори с духовници, които изповядват хората, и ще чуеш от тях много примери за това какво душевно облекчение получават онези, които се изповядват усърдно. Мнозина смъртници, намиращи се в продължителна агония, са могли да се упокоят едва когато са изповядвали греховете си пред свещеник и това не е измислица, а същинска истина. Самият аз мога да ти приведа подобни примери, на които съм бил очевидец. Нашият Бог е Бог на милостта и добротата. Той

иска всички хора да се спасят. Но как може да се спаси някой, ако не дойде и не признае Божията правда? Човек се изправя пред Божия съд с това, което носи в душата си в момента на смъртта: ако е грях - с греха, ако е правда - с правдата. От всеки смъртен Бог очаква покаяние, а покаянието включва изповед на греховете. И тъй като ангелът на смъртта може да дойде за душата ни всеки ден и всеки час, Църквата препоръчва на верните честа изповед и още по-често покаяние.

Бог нека те прослави и благослови!